

Csehy Zoltán

Ezek a furcsa kockák

VARIÁCIÓK ACZÉL GÉZA-VERSKOCKÁKRA

Ezek a furcsa kockák, a bedobozolható létezés, az örökös küzdelem a kockacukrokba csempészhető édességdózissal a keserűség ellen. Instant leveskockák, a forróvíz permanens hiánya. A költő az ízek költöztetési szolgáltatója. Persze, geometriailag ezek legfeljebb „csak” négyzetek, téglalapok, négyszögek, bár az egyik oldaluk még így is reménytelenül cakkos. Ha viszont a kockás fűzetből indulunk ki, akkor térképzetek nélkül is sokkal közelebb kerülünk az írás mértékegységeihez. A keresetlenség lexikonában a címszavak váratlansága. A csomagolás alatti csomagolás csomagolása, a kikapart recept fölé írt receptbe átszivárgó történelmi íz. A vegetatív szisztéma megértése az örök kockásodás felé tart: a bukolika tetves, körömfájós báránycái hexameterkarámok közt áznak a kulturális savas esőben.

A szó vizionlátásának esélyeit latolgató szöveg avantgárd tengelyferdülésében máshogy tükröződik egy ilyen közlés is. A mitológia köbmétereibe pakolt betűkre bízott íz transzfere. Amíg ezt a szöveget írom, Nino Rota *Firenzei szalmakalap* című operája szól: csupa tisztelet és fintor, ebben is esni kezd az eső, parádésan bomlik ki a zenei zivatar, nincs túlkomponálva, mégis elfogadhatatlanul harmonikus, a tátott száj, a hullámozó mellkas vérellátása, a hangszálak hangellátása zavartalan, akárcsak a kottavonalaké, a vízcseppek megfelelő víztartalmát az aszfalt melege folyamatosan igazolja vissza.

*A jelentés trópusi esőként zuhog az apára,
a kicsi nem ért semmit, még az ölelések foglya.*
Az eső eleredése mindig poén, benne van a vegetáció és a vegetálás esélye: a fű-fa életéből kivonható víz maga a létezés. És mi lehet a poéta dolga várt vízben, nem várt esőben? A szavak ölelésének kicsi kis foglyát apaként nevelgetni, terelgetni a biológiai börtön ablakából látszó, végtelenbe vesző fénysugár felé.